

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 121
sv. Václav
2018

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Téma čísla:
Ministranti
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program farnosti

Moji milí,

právě otevíráte svatováclavské vydání našeho farního zpravodaje. Léto je za námi a opět se budeme více potkávat, zvláště při mši svaté.

V naší farnosti znovu začaly všechny pravidelné programy. Začala výuka náboženství. Pokračuje příprava na křest dospělých, otevřená i těm, kteří ještě nejsou biřmováni, nebo snad ještě nechodí ke svatému přijímání. Rád bych vás povzbudil k zamyšlení nad tím, jestli vám některá (nebo některé) z těchto svátostí nechybí. Setkání je zároveň příležitostí osvěžit si náboženské vědomosti a také podpořit ty, kteří své místo v církvi teprve hledají. Pokračují setkávání maminek i seniorů a dalších společenství. Znovu začaly páteční adorace se zpěvy z Taizé.

V tomto farním zpravodaji najdete mimo jiné svědectví ministrantů, kteří pomáhají při mši svaté v našem kostele. Do svatováclavského vydání se to velmi hodí. Jak víme z legend o svatém Václavu, i on rád ministroval. Dokonce prý vlastnoručně připravoval víno a hostie pro mši svatou. Je dobré si připomenout, že *legenda* není nějaká pohádka, ale doslova „to, co má být čteno“ – takový je doslovný překlad latinského slova. To, co má být čteno, aby to nebylo zapomenuto.

Svatý Václav čerpal z Kristovy oběti, zpřítomňované na oltáři, kterému se snažil být co nejbliž, sílu a pomoc Boží. I když byl vládcem, věděl, že nad ním je ještě jiný vládce. Věděl při tom, že když takovému vládcovi bude sloužit a skloní se před jeho majestátem, jenom z toho získá. Žil v nelehké a temné době. Vyznával důsledně svou víru a v tom byl výjimečný, a proto asi celkem osamělý. Ale věděl, že Bůh je jeho přítel a že mu dá vždy svou blízkost najevo. Myslím, že i v tomto ohledu je pro nás i po jedenácti stoletích velkým příkladem a povzbuzením.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Misijní jarmark

Jarmark se uskuteční **v neděli 14. října**. Po všech mších svatých se ve farním sále za dobrovolný příspěvek budou nabízet vámi vyrobené drobnosti nebo darované věci. Především výrobky vašich dětí, v rámci projektu Děti pomáhají dětem.

Monika s Danou, které jarmark každoročně pořádají, se ptají: „Zavařovali jste v létě, nakládali? Sušili květiny? Svými dobrotami a krásně nazdobenými výrobky potěšte i ostatní a nabídněte je na jarmarku.“ Výtěžek bude zaslán na podporu dvou dětí, třináctileté ugandské holčičky Jane Nalweyisio a nově šestiletého indického chlapce Fernanda Kristona, z projektu Adopce na dálku.

Nabízené věci a výrobky můžete nosit v sobotu 13. října od 16 hodin do farního sálu.

■ Komentovaná prohlídka výstavy o Strašnicích

Ve středu 31. 10. 2018 má naše farnost domluvenou společnou komentovanou prohlídku výstavy o Strašnicích s paní Mgr. Pavlou Stádníkovou, kurátorkou výstavy. Zde je možné shlédnout dobové fotografie, film s průvodem Božího Těla vedený paterem Gargelou a další historické exponáty.

Vyhrazený čas máme **od 17 do 19 hod.**, bude tedy dost prostoru pro případné dotazy a diskuzi s kurátorkou. Výstava se koná v Muzeu hl. m. Prahy a končí 4. listopadu.

Milan Moc

■ Velký farní úklid

V pátek **30. listopadu** mezi 14. – 17. hod. nebo v sobotu **1. prosince** mezi 8. – 11. hod., v předvečer začátku nového liturgického roku, se uklízí a gruntuje všechno, co je potřeba – okna, dveře, osvětlení, lavice, okolí kostela... Těšíme se, že přijdou i mladí. Škoda, že nejvíce práce často zbude na farníky důchodového věku. Všem pomocníkům předem děkujeme. Za odměnu se můžete potěšit v sobotu dopoledne výrobou vlastního adventního věnečku.

■ Tradiční adventní koncert „Bratříčků“

Zveme všechny farníky na příjemné posezení do farního sálu (Divadla Miriam) v pátek **30. listopadu** v 19.00 hodin. Opět nás navštíví zpěváci z moravského Slovácka „Bratříčci“, s malým předvánočním programem. Bude možno posedět, zazpívat si. Věříme, že se Vám zpívání bude líbit stejně jako minule. Těšíme se na hojnou účast.

■ Adventní věnce

V sobotu **1. prosince** od 10 hod., po úklidu, v učebně. Možnost výroby je pro všechny, nejen pro děti – jste srdečně zváni. Materiál na výrobu si vezměte s sebou, hlavně korpusy věnečků, svíčky, případně přírodní materiál, sušené ovoce...

■ Mikulášská nadílka

Ve středu **5. prosince** od 17 hod. ve farním sále. Před začátkem rodiče odevzdají balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

■ Peněžní dary pro farnost

Milí farníci, na začátku čtvrtého čtvrtletí si dovoluujeme připomenout, že vaše finanční podpora (nejen) na konci roku je velmi významnou pomocí pro provoz naší farnosti. Finanční dary je možné zasílat na účet číslo 283641309/0800 a lze si je pak odepsat v daňovém priznání za rok 2018. Srdečně děkujeme za vaši štědrost.

■ ■ CHVÁLY PRO NEJMENŠÍ

Když slyším děti spontánně zpívat pánu Bohu, naplňuje mě to radostí. Proto bych také v letošním školním roce ráda pokračovala v tradici zpívání s nejmenšími dětmi po přijímání při nedělní mši svaté v 10.30.

Co se bude aktuálně zpívat, můžete zjistit před víkendem na webu farnosti – v sekci Kalendář – když je u Dětské mše „*“, stačí rozkliknout a objeví se informace o písničce. Nebo, pokud mi dáte vědět, můžu vám posílat příslušnou písničku i s akordy, příp. ukázkou, na e-mail. Většinou se snažím volit písně ukazovací nebo jednoduché opakovací, za doprovodu rytmických nástrojů. I tak je to při mši takové rychloučení, takže přivítám, když si, milí rodiče, najdete chvíli a písničku si s dětmi doma zkusíte párkrát zazpívat a případně podpoříte zpěvem a ukazováním v kostele. „Zkouška“ probíhá přede mší v 10.10 na faře v hovorně (první patro).

Některé písničky budou nové, ale hodně jich zopakujeme z minulého roku, aby si je děti lépe zapamatovaly. Možná si vaše ratolest doma něco pobrukuje a vy si to z kostela nepamatuujete, tak přikládám seznam písniček, jak jsme je loni zpívali, pro inspiraci:

Děti v Africe, Ty jsi Král, Mám ruce na tleskání, Je velký náš Bůh, Ty jsi mi radost dal, Dobrý Bůh, Maličký, Mě má rád Bůh, Dnes v srdci radost mám, Hej, už víš, Ježíš má rád všechny děti, Moje malé světélko, Andělé nade mnou bdí a letos zatím Pampelišky a Kdo stvořil.

Většina těchto písniček je k nalezení i s ukázkou na stránkách www.chvaly.nasefara.cz a dají se dohledat i na www.youtube.com. Některé jsou ze zpěvníku Zpíváme si písničku – Chválíme Pána s nejmenšími.

Pokud se chcete více aktivně zapojit – výběr písni, hraní na kytaru, ukazování dětem – nebo máte jiné postřehy či připomínky, dejte mi, prosím, vědět. Za zpětnou vazbu budu vděčná.

Děkuji a těším se na společné zpívání!

Anička Nosková
anna.semelova@seznam.cz

■ ■ ■ **PODZIMNÍ DOBROČINNÝ BAZAR POTŘEB PRO RODINY S DĚTMI**

Vážení čtenáři, zveme vás na tradiční dobročinný bazar potřeb pro rodiny s dětmi.

Datum konání:	Sobota 13. října 2018
Čas konání:	10.00 – 15.00
Místo konání:	Prostory domova Sue Ryder Michelská 1/7, Praha 4 – Michle www.sue-ryder.cz
Ceny:	Velmi přátelské

V bazaru se budou prodávat zejména darované věci. **Stále hledáme dárce.**

Pro potřeby bazaru využijeme:

- vše pro miminka, děti i maminky
- potřeby pro sport, domácnost i volný čas
- dětské, dámské, pánské oblečení
- obuv a doplňky
- knihy a hračky

Darované věci můžete odevzdat v některém z dobročinných obchodů Domova Sue Ryder, nejlépe přímo do Michle, označené „BAZAR ŘÍJEN“.

Výtěžek z prodeje je věnován na **podporu neziskové organizace Domov Sue Ryder**, která pomáhá seniorům a jejich rodinám.

Kontakty pro více informací:

- Barbora Fröhde, tel.: 775 250 369, e-mail: barbora.froehde@centrum.cz

■ ■ ■ **ZAPOJTE SE**

■ **Kalokagathia**

Rádi zpíváte nebo hrajete na hudební nástroj? Chcete se více zapojit do mše svaté? Ať chodíte ještě do školy, nebo už máte dávno odrostlé děti, přidejte se k našemu chrámovému sboru.

Zpíváme každých čtrnáct dní během dětské mše sv. od 10.30 a střídáme se s malou „Kalčou“. Zkoušku máme vždy hodinu přede mší. Každý se účastní podle svých časových možností.

Přijďte si nezávazně vyzkoušet, jaké to je zpívat na kůru.

Ondřej Hlaváč

■ **Webová redakce**

Jste webový grafik, kodér, programátor v PHP či JS nebo prostě jen webový nadšenec? Pomozte nám dostat farní web opět do formy.

Aktuální informace na internetu jsou dnes samozřejmou součástí každého společenství, která ale vyžaduje značné úsilí. Přidejte se k nám a pomozte nám těmto očekáváním lépe dostat.

webmaster@farnoststrasnice.cz

■ ■ FARNÍ DĚTSKÝ DEN ANEB CESTA KOLEM SVĚTA

Jen na farním dětském dni můžete během jediného odpoledne procestovat celý svět – proplouvat mezi ostrovy Oceánie, zdolat vrchol Mount Everestu, zahrát si hokej za Kanadu, překonat Velkou čínskou zeď nebo stavět egyptskou pyramidu. A i když je venku letní vedro, v polárním vybavení zakřičet „Jsem připraven na Antarktidu!“

Děkujeme mladým organizátorům za nápadité úkoly, pečlivou přípravu a trpělivost s většími i menšími dětmi. Všem dětem doporučujeme účast v příštím roce, tradičně odpoledne po první svatém přijímání! Přijďte – závěrečná studená/ledová odměna od pana faráře čeká všechny soutěžící

LaMa

■ ■ JINDŘICHŮV HRADEC

Pro letošní rok náš klub seniorů s paní Lídou naplánoval šestidenní zájezd do Jindřichova Hradce a okolí. Vyrázili jsme 12. 6., vybaveni paní Lídou místenkami na autobus a mapkou, která nás dovede až k místu našeho ubytování. To jsme měli zajištěno v penzionu U Tkadlen – tedy v budovách, které byly původně středověkými koželužskými domy. Penzion je umístěn z jedné strany přímo pod hradbami zámku, z druhé na břehu řeky Nežárky, do historického středu města jsme to tedy měli velmi blízko.

První 2 dny jsme si zajišťovali program sami, a bylo z čeho vybírat! Kromě procházek malebnými uličkami a náměstími bylo možno vybírat z návštěvy mnoha památkových objektů a výstav.

Nejstarší část Jindřichova Hradce se zámek se zrcadlí ve vodách rybníků Vajgar a Malý Vajgar, které napájí Hamerský potok, levý přítok Nežárky, řeky protékající městem a zdejším krajem. Historické jádro bylo již v r.1961 vyhlášeno městskou památkovou rezervací. Ta zahrnuje unikátně dochovaný komplex hradu a zámku a na něj navazující bývalé poddanské město. Jindřichův Hradec se rozvíjel díky bohatství majitelů, kteří v historii zastávali často nejvyšší politické a společenské posty

v zemi. Areál hradu a zámku (po Pražském hradu a Českém Krumlově nejrozlehlejší u nás) vypovídá o moci hradeckých pánů, ale vedle nich prosperovali i měšťané. Město bylo důležitým obchodním a soukenickým centrem – v polovině 17. století dokonce po Praze druhým největším městem v Čechách! V současnosti zde žije 23 000 obyvatel.

Vedle architektonických památek jsou zde i další unikáty – např. v muzeu je vystaven největší lidový mechanický betlém na světě – Krýzovy jesličky (dnes měří 17 m na délku, je na něm 1.398 figurek lidí a zvířat a z nich 133 se pohybuje). Technickou i historickou raritou jsou také úzkokolejky nebo Křížíkova elektrárna v zámeckém mlýně. Stoletou tradici mají gobelínové dílny. Jejich expozice v muzeu gobelínů byla obdivuhodná, mj. jsme mohli porovnat předlohové obrazy s realizovanými gobelíny a tapiseriemi a mohli jsme pozorovat restaurátorku při práci.

Asi všichni členové naší skupiny navštívili některé prohlídkové okruhy hradu a zámku, a to Adamovo stavení (renesanční prostory), středověký gotický hrad, apartmány z 18. a 19. století Černou věž – hladomornu nebo hudební pavilon Rondel. Při komentovaných prohlídkách jsme se

dozvěděli spoustu zajímavých informací o historii míst, architektonických zajímavostech a interiérech. Mě osobně zvláště zaujala fresková výzdoba stěn v sále gotického paláce s padesáti výjevy ze života sv. Jiří.

Naši skupinu pak zvláště zajímaly sakrální stavby v Jindřichově Hradci i jeho okolí. Ve městě samém jsme navštívili např. kostel Nanebevzetí Panny Marie. Tento původně farní, od roku 1625 proboštský chrám, byl zbudován v gotickém slohu koncem 14. století.

Pseudobazilikální trojlodí s mírně převýšenou hlavní lodí a dlouhým polygonálně uzavřeným presbytériem se uplatňuje v siluetě města především svojí

vysokou (68,3 m) hranolovou věží, která dnes slouží jako vyhlídková věž (ochoz v 7. podlaží je ve výšce 35,3 metrů nad patou věže a 512,7 metrů nad mořem). K severní lodi byla v letech 1489-1506 přistavěna tzv. Špulířská kaple, jež se řadí po bok umělecky nejceněnějších staveb pozdní jihočeské gotiky. Pozoruhodná je především její kroužená žebrová klenba, z níž dolů shlížejí plastické postavy zvířat. V kryptě pod presbytériem kostela odpočívají pozůstatky pánů z Hradce a Slavatů. Původní interiér kostela se bohužel téměř nedochoval, současná výzdoba pochází ze 19. století. V tomto kostele jsme se zúčastnili několika mší svatých, z nichž jednu spolucelebroval i náš P. Kalík.

Nejstarším stojícím církevním objektem města je kostel sv. Jana Křtitele s bývalým minoritským klášteřem, který byl vybudován na místě starší románské stavby někdy ve třetí čtvrtině 13. století, a to jako basilika. Kostel jsme si mohli prohlédnout jen zvenčí, nebyl nyní přístupný. Navštívili jsme také kostel sv. Kateřiny, který byl vystavěn jako klášterní kostel v letech 1478-

1491. Raně barokní rotundové přístavky kaplí sv. Antonína a tzv. Porcinkule, zakládající tradici slavných hradeckých poutí, byly postaveny ve třetí čtvrtině 17. století při jižní části kostela. Obě jsou cenné především svými interiéry. Na severní straně přiléhá ke kostelu klášter, čtyřkřídlá jednopatrová budova kolem nádvoří s křížovou chodbou v přízemí. Zrušen byl

v roce 1950. V roce 1534 byl kostel spojen nad komunikací krytou chodbou s protějším „klášteříčkem“. Ten sloužil od 16. století jako špitál pro malomocné a později jako vdovské sídlo hradeckých šlechticů. Budova klášteříčku je nově opravena a sdlit v ní bude soud. Zvenčí jsme si dále prohlédli renesanční kostel Nejsvětější Trojice, který již léta není přístupný, ale po jehož obvodě se dodnes zachovaly náhrobky významných osobností z 19. století. Zajímavě vypadá především velká empírová hrobka rodiny Landfrasovy v podobě antického chrámu a rodinná hrobka černínských lesníků Wachtelů.

Ve středu večer za námi přijel i P. Kalík a paní Lída a od 3. dne jsme měli společný program.

Na návrh P. Kalíka jsme absolvovali pouť do kostela Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří. V roce 1694 koupil zdejší panství nový majitel Gerhard Jindřich Butz z Rolsbergů. V té době se mezi lidmi vyprávělo, že kolem Boží muky na kopci nad vesnicí se někdy ukazuje zvláštní záře. Zbožný šlechtic se v Telči radil s Felixem Karlem Slavatou, který byl knězem a řeholníkem Řádu bosých karmelitánů. Na jeho radu vystavěl baron Butz na onom místě kapli a umístil do ní obraz Panny Marie Karmelské. To se stalo roku 1709. Od té doby přicházejí na toto místo poutníci prosit Pannu Marii o přímluvu. Následný rozvoj poutního místa výrazně ovlivnili další příslušníci rodu Rolsbergů. Tak byla postupně vystavěna budova kláštera, loď kostela, ambity a ohradní zeď s třemi branami. V roce 1803 zemřel poslední majitel z uvedeného rodu Jan Matěj Butz a byl pochován při jižní stěně kostela proti klášteru, jak dodnes svědčí náhrobek. Od té doby procházel areál poutního místa již jen menšími úpravami. Interiér kostela je dnes ze značné části určen působením karmelitánů na počátku našeho století.

Ke dvoustému výročí poutního místa nechali bratři celý kostel vymalovat obrazy s mariánskou a karmelitánskou tematikou. O něco později byly pořízeny lavice a zповědnice. Ze staršího vybavení zůstaly křtitelnice a kazatelna a dva boční oltáře: sv. Kříže a sv. Jana Nepomuckého. Po liturgické reformě druhého vatikánského koncilu byly doplněny ambon a oltář čelem k lidu. Nejvíce poutníků přichází především v týdnu kolem svátku Panny Marie Karmelské (16. července). V neděli předtím se slaví tzv. "malá", v neděli po svátku tzv. "velká" pouť. Samotný 16. červenec tradičně patří pouti kněží. Součástí služby poutníkům je také prodej knih především s křesťanskou tematikou a devocionálií v prodejně při klášteře. Na návrší oproti poutnímu kostelu byl na počátku našeho století založen lesní hřbitov, který měl sloužit pohřbívání členů šlechtické rodiny patronů kláštera Dalbergů i řeholníků z kláštera. Je na něm pohřbeno celkem devět osob, z toho čtyři bratři karmelitáni.

Z Kostelního Vydří jsme se pak vydali po naučné stezce, lemované kaskádou rybníků, do Dačic, kde si někteří z nás prohlédli místní zámek a pak už následoval návrat autobusem do Jindřichova Hradce.

Na čtvrtý den jsme měli zajištěnou komentovanou prohlídku kostela Nejsvětější trojice a pozůstatků bývalého kláštera u Nové Bystřice. Na cestu jsme se vydali turistickou atrakcí regionu – lokálkou, s rozchodem kolejí pouhých 760 mm. Jízda byla příjemným zpestřením, trať procházela přírodním parkem zvaným Česká Kanada a byla lemována malebnými nádražičky a zastávkami. Cesta se určitě líbila nejen nám dospělým, ale zvláště dětem z naší skupiny! Cíl naší cesty se nacházel v malé vesničce Klášter, kam jsme ze zastávky v Albeři dorazili pěšky. Zde byl v letech 1501-1507 zbudovaný klášter paulánů, kteří sem přišli již v r. 1491. Klášter roku 1501 založil Konrád

Krajíř z Krajku. Byl to druhý klášter paulánského řádu v Čechách a brzy se stal pověstný léčivým pramenem, prýšticím z klášterní krypty, který má mít prý největší léčivé účinky spojené s chorobami zraku. Podle pověsti měli mniši na východ od Alp hledat místo, kde rostou tři velké lípy, kde se sbíhají tři léčivé prameny a kde je vidět na hladinu tří rybníků, a to místo našli právě zde. V klášteře panoval přísný řád, mniši směli požívat pouze ryby, chléb, olej a zeleninu. V náboženských bouřích ve 30. letech byl klášter vypálen a obnoven až za Slavatů v r. 1626. Nový chrám Nejsvětější Trojice byl vystavěn v letech 1668-1682 stavitelem Giovannim Domenikem Orsim.

Klášter byl v roce 1959 komunistickou mocí zbourán a zbyla z něj jen část chodby, odkud je vchod do krypty. Kostel se řadí k nejvýznamnějším památkám jihočeské raně barokní architektury. Z jeho bohatého vnitřního zařízení zaujmou zejména hlavní oltář se sochami českých patronů v nadživotních velikostech a centrálním obrazem Rodiny Kristovy s Nejsvětější Trojicí od Kristiana Schrodera z roku 1681. Součástí vybavení bylo i unikátní rezbářské dílo

„Strom života“ z doby kolem roku 1720. Jedná se o dřevorezbu vyrobenou z jednoho kusu dřeva, kterou podle pověsti vyřezal jako projev pokání vězněný mnich. Zobrazuje poslední události Kristova pozemského života. Tato dřevorezba bude od 1. 7. 2018 vystavena v Jindřichově Hradci v sakristii chrámu sv. Jana Křtitele v Muzeu Jindřichohradecka.

Poslední dva dny našeho zájezdu už každý strávil podle svého – Jindřichův Hradec i jeho blízké okolí nabízí spoustu příležitostí k prohlídkám, procházkám, posezení ap. Každý den jsme měli zajištěn i společný večerní program, kromě vlastní přednášky na téma milosti Boží nám P. Kalík připravil promítání přednášek P. Kodeta z duchovní obnovy, která probíhala na Orlím hnízdě na podzim 2017 na témata jednotlivých podobností.

Program celého zájezdu byl bohatý, zážitků jsme měli plno, počasí nám také přálo, budeme mít na co vzpomínat!

Díky štědré dotaci MČ Praha 10 se mohli zájezdu zúčastnit i ti, kteří by si zájezd bez této podpory dovolit nemohli. Děkujeme.

Marta Jelínková

**Městská
část
Praha 10**

Díky štědré dotaci MČ Praha 10 se mohli zájezdu zúčastnit i ti, kteří by si zájezd bez této podpory dovolit nemohli.

■ ■ AKCE VIDOCHOV

Na začátku června jsme se s maminkami z mateřského centra domluvily a vyrazily jsme se školou nepovinnými ratolestmi do krásné bývalé kovárny do Vidochova v Podkrkonoší. Celý týden byl nečekaně obdařen Božím pozhnáním, neb nám po celý týden vycházelo počasí a až na mírný úraz se nikomu nic nestalo. A nikdo neodjížděl s horečkami, průjmem či jinou zákeřnou nemocí.

Pobytu se nás celkem účastnilo 6 maminek, a 12 dětí, tři dny s námi pobyla i Lída se svým vnukem Matoušem, což bylo moc prima. První horké dny, které nás mile překvapily, jsme trávil na místní zahradě, kde jsme se mohly svažit v bazénu a děti ve farním bazénku.

Kromě koupání, hraní her, houpání, procházek, opékání buřtů a ježdění na kolech a odrážedlech jsme se s dětmi každý den naučily novou ukazovací křesťanskou písničku.

Jednu odpoledne na třech jsme našly s naším kamarádem Kostelníčkem nemocného zajíčka. Lezl po stromě a spadl. Musely jsme mu zavázat zlomenou nožičku, zalepit ouško, pohladit nemocné břicho. Zajíček pak s námi bydlel na chalupě a každý den jsme měly splnit jeden úkol – dobrý skutek, který zajíčkovi uzdravil jednu nemocnou část těla. A tak se například děti zkoušely poslepu ve dvojicích navzájem nakrmit, zvládaly spolu překážkovou dráhu, hledaly ztracené kousky puzzlí a stavěly králíčkovi domeček v lese.

Myslím si, že jsme si celý týden všichni společně užily – my maminky i děti. I když jsme mnohé naše známé svým akčním pobytem bez tatínek překvapily. Nejvíce snad pana řidiče, když jsme se mu s pěti kočárky naskládaly do autobusu do Nové Paky, kam jsme na jeden den vyrazily na výlet.

Marie Hladíková

■ ■ DOVOLENÁ RODIN VE VAVRIŠOVE

Pro letošní společnou dovolenou společenství rodin jsme vybrali cestu na Slovensko, na pomezí Nízkých Tater a Roháčů, do Vavrišova. Chata, kde jsme bydleli, měla mladé majitele a byla skvělým místem nejen pro přespání, ale i pro další sportovní a jiné společné využití. Děti ocenily velký prostor pro běhání a různé hry, všichni pak venkovní posezení na terase a u zahradního krbu. Medvěd, který žije v nedalekém lese u říčky Belá, se na nás

podívat nepřišel. Asi nestál o halasící tlupu dvounožců. Zato dva beránci žijící na zahradě měli naši společnost rádi a v našich řadách si získali spoustu příznivců.

Na výlety se bylo třeba vždy přiblížit autem, ale svezli jsme se také lanovkou i tatranským vlakem. Prošli jsme některé stezky v Nízkých i Vysokých Tatrách a viděli několik ples, dolin, sedel a dokonce i nějaký vrchol byl dobyt. V nedalekém muzeu lidových staveb jsme se seznámili se životem v oblasti Liptova v dobách, kdy ještě neexistovala vodní nádrž Liptovská Mara. Podzemní krásu přírody jsme pak obdivovali v Demänovské jeskyni Slobody.

Během dovolené nezahálely ani naše hlavy a mozkové závity. Starší děti si připravily celopobytovou hru s tématem o

historii českých zemí a významných panovnicích. Dušestrava (kterou připravoval Petr – díky!) byla zaměřena na osudy zajímavých osobností ze současnosti a nedávné minulosti, které v naší církvi zanechaly nesmazatelnou stopu a o kterých dost často víme jen málo nebo ještě méně. Společné modlitby pak byly přirozeným zakončením dne.

A pocvičili jsme se i v jazykových znalostech. Moc nám chutnaly „čučoriedky“, v neděli jsme navštívili „omšu“ a na symbolických „cintorínoch“ jsme si připomněli, že v horách musíme být obezřetní. I nám Tatry ukázaly, jak rychle se zde dokáže přihnát déšť nebo bouřka a že je nutné stále být připraven na změnu situace. A přitom nezapomínat ani na to, kam směřujeme.

S Božím požehnáním týden utekl jako voda a osvěženi jak krásou Slovenska, tak i vzájemným společenstvím, jsme se vydali k domovům nebo pokračovali dál za prázdninovým dobrodružstvím.

Bartákovi

■ ■ ■ PUTOVÁNÍ MLÁDEŽE PO BÍLÝCH KARPATECH

Pod vedením našeho vůdce, Kryštofa Suchého, který celou trasu naplánoval, jsme se vydali na naši dlouhou cestu, která téměř kopírovala státní hranici v jihovýchodní části se Slovenskem. Dne 30. 7. se naše nohy rozeběhly po vyprahlých cestách Moravy.

Putovali jsme sedm dní, pět nocí strávili ve stanech, dvakrát zažili sprchu a jednou pořádnou postel. Při našem pochodování s několikakilovými batohy na zádech nás trýznila ta největší horka a na mokrém oblečení po pár krocích již nebylo druhý den nic neobvyklého. Několikrát mi vyvstala na mysli otázka „Co tu děláš a máš tohle vůbec zapotřebí?“

„Mám.“ Odpověděla jsem si, i když jsme všichni každé ráno lepili více a více náplastí a šlo se nám zas o něco hůř. Ale tím, že jsme pokračovali, jsme si vážili volnosti, které nám putování s osobním „domečkem“ na zádech přináší. Ty večery pod širým nebem, společné modlitby, vyprávění příběhů, putování s přáteli, těstoviny s pestem, procházení se pod korunami stromů, volnost, vůně posečeného sena, ranní čaj, radost se zdolaných kopců, chuť piva a limonád a krása spatřená již při ranním mžourání. To jsou věci, které nejsou speciální svou neobvyklostí, jsou vlastně naprosto normální. V dnešním světě máme spousty povinností, často nevnímáme věci přímo kolem nás, protože jsme zahrnováni takovým množstvím všeho, ve většině marnivého. Díky tomu, že si ale člověk vezme batoh na záda a vydá se s tím jedním stanem, spacákem, pár tričky, pohorkami, hořákem, balíčkem těstovin a vodou, zjistí, co všechno k životu potřebuje. Alespoň já se vždy vrátím k těm jednoduchostem, které jsou oslovující, přirozené a klidné. Vynaložené úsilí k tomu, abych překonala několik kilometrů mi připomene, že cesty nebývají lehké, ale přitom jsou mnohdy tak krásné. Jen když zvedneme hlavu a díváme se. Člověk se může nadechnout a jít, s klidnou duší, přemýšlející klidně i o nesmrtelnosti chrousta, ale ta jednoduchost v tom, že kráčím v tichém lese, se svými přáteli, s batohem na zádech je skutečně tak milá.

Ušli jsme přes sto kilometrů, zdolali několik výškových metrů, viděli tolik pohraničních značek jako nikdy, spotřebovali mraky náplastí, vypotili hektolitry potu a také poznali, jak krásné mohou být Bílé Karpaty a jak to ten Pán Bůh pěkně zařídil.

Nýna

■ ■ FARNÍ TÁBOR V DESNÉ

Letošní tábor se odehrával v zapadlé víscce uprostřed Jizerských hor. Sotva jsme dorazili, události se začaly jen hrnout a brzy jsme se ocitli zhruba o tisíc let nazpět, v době, jejíž temné a dramatické děje daly onomu místu jméno, které si drží doposud – Desná. Země byla tehdy sužována strašlivým nebezpečím bezejmenných nestvůr, které postupně zabíraly jeden kraj za druhým – a ruku v ruce s nimi šla hrůza a smrt. Děti se srdnatě ujaly role dobrodruhů, kteří se tomuto zlu měli postavit. Dle svých schopností a talentů se rozdělily na silné válečníky, mrštné zvědy a moudré alchymisty a ujali se jich mistři jejich povolání. V případě válečníků to byl sir Bors, hrdina z Camelotu, u zvědů lord Roland Liszka z okolí Desné a alchymisty si vzal na starost zarputilý nepřítel příšer, Paladin.

Výprava ještě ani nestačila dorazit k Desné, když přišel první útok, o to nečekanější a strašnější, že se odehrál za denního světla. Ztráty nebyly příliš vysoké, ale další nepříjemné

překvapení čekalo na tvrzi, která byla příšerami rovněž přepadena a její osazenstvo zle porubáno. Poté, co dobrodruzi pomohli tam přítomným zraněným šlechticům a celá posádka se jakž takž dala dohromady, mladý ambiciózní šlechtic Bonhart Liszka se vydal ke králi se žádostí o pomoc a dobrodruzi začali s tréninkem svých dovedností. Pomoc od krále bohužel dorazila jen ve formě obtloustlého, líného a

zbabělého regenta, barona Anoffa z rodu Hrabanilů. Jako jediná naděje se ukázala prastará Desenská litanie, sepsaná před dávnými věky právě na obranu před zrůdami, které nyní pustošily zemi.

Šlechtici, přítomní na místě, se nedokázali shodnout na tom, jak nejlépe postupovat v jejím hledání a kdo má velet shromážděným vojskům. I přes značnou nechuť Paladina, Borse a místních šlechticů a hrdinů byli tedy dobrodruzi rozděleni mezi jednotlivé velké šlechtické rody – Skelleny z Hromotvrze, příbuzné krále Jeronýma, který se chopil trůnu po krvavé občanské válce před deseti lety, Castilliano del'Capone – jejich věrné spojence, de la Roche z Hrůzova – zchudlé a zapuzené potomky bývalého krále, a Černomory z Wolfensteinu – samotářský a zahořklý rod s pověstí zrádců a lupičů. Obdrželi také kápě v erbovních barvách rodů – modré pro Skelleny, rudé pro del'Capone, žluté pro de la Roche a zelené pro Černomory. Během dalších dvou dní se po krátkém tréninku v bitevní strategii i taktice poprvé vyrazilo proti příšerám. Podařilo se ukořistit první útržek litanie, což se šlechtické rody rozhodly oslavit uspořádáním divadelních představení, která měla vypravovat o jejich udatných a ctnostných činech za poslední války, která přinesla Skellenům jejich nynější moc a de la Rochům jejich pokoření a nucený exil poloviny rodiny. I těm méně pozorným divákům nemohlo uniknout, že každý rod si na nedávné události vzpomínal poněkud jinak...

Na toto pokrytectví poukázala také Semilie Liszková, která v tu dobu dorazila na tvrz. Za svá drzá slova byla lordem Letwinem Skellenem vyslána na nebezpečnou hlídku, v doprovodu jediného válečníka, sira Clywa Skellena. Hned dalšího rána přiběhl zraněný Clywe se zprávou, že Semilie byla obludami zajata. Ihned byla zorganizována záchraná výprava, které se po urputném boji skutečně podařilo šlechtičnu vysvobodit (a také ukořistit několik příšerích vajec). Semilie se však v zajetí nakazila záhadnou chorobou, která se záhy rozšířila i mezi dobrodruhy a šlechtice. Její příznaky byly stále četnější a závažnější a veškeré umění alchymistů s ní nedokázalo nic udělat. Až při večerní hlídce se objevil těžce raněný mnich z nedalekého kláštera – on a jeho bratři na nemoc vyvinuli lék, jejich domov byl však příšerami přepaden a vypleněn. V temnotě noci se tedy ti dobrodruzi, kteří se ještě udrželi na nohou, vydali do rozvalin kláštera lék získat. Museli se propížit mezi příšernými hlídkami a přesvědčit nedůvěřivé mnichy, živořícími v obležených rozvalinách, o svých čistých úmyslech. Nakonec bylo nutné s pomocí léku zachránit i sira Borse, který se zbrkle vydal sám napřed a dospěl do hrůzného závěrečného stádia choroby, při němž začal útočit na své přátele a spolubojovníky.

Další den se do tvrze utekla šlechtična Astrid z vedlejšího knížectví, které bylo již zcela zničeno příšerami. Bylo rozhodnuto jí pomoci, a tak se celá posádka vydala v sobotu na výpravu. Ačkoliv na jejím samém začátku je příšery po urputném boji zatlačily zpět a ukořistily opět svá vejce, v závěru se podařilo s pomocí alchymistického umění vyhodit do vzduchu hnízda všech příšer v Astridině panství a dobrodruhově i šlechtici se vrátili domů s pocitem dobře vykonané práce (a ti neúspěšnější dobrodruzi se mohli zúčastnit dalšího dýchánku regenta Anoffa, exkluzivní společenské události, na níž se konzumovaly jinak nedostupné lahůdky, a probírala závažná politická témata). To už se ale blížil nový otrěs...

Brzy se roznesla zpráva, že odkudsi z jihu mají dorazit dvě tajemné šlechtičny a že se chystá svatba. Castilliano del'Capone zároveň obvinil rod Skellenů z napomáhání příšerám – dva jeho členové, Clywe a Aurora raději uprchli (stejně jako regent Anoff), poslední zbývající Skellen, Letwin, byl skrýván a potajmu živěn svou družinou. V pondělí skutečně došlo na svatbu – a

tajemné šlechtičny se vyjevily jako Kalyke a Jeannette z vypovězené větve rodu de la Roche! Sňatkem s del'Capony vytvořily mocnou alianci a netrvalo dlouho, než se rozhodly Skellenům upřít i samotný královský trůn. Příšery a litanie jako by byly zapomenuty. Ačkoliv sir Bors každý den zakresloval na mapu další a další oblasti, které padly pod nadvládu temnot (včetně tak významných míst, jako hrobka sira Frederika, nebo Houkalovský hvozd), ačkoliv se začínalo nedostávat základních potravin a přibývalo zoufalých uprchlíků, šlechta jako by se starala jen o to, kdo bude vládnout hřbitovu, v nějž se mělo království brzy proměnit.

Žltorudá alianca del'Caponů a de la Rochů se rozhodla definitivně skoncovat s Letwinem Skellenem, který se pomocí své družiny snažil uprchnout. Dostihli jej a chystali se na popravu, del'Capone se však projevil jako dvojnásobní zrádci a oznámili záměr uchvátit trůn jen pro sebe, manželkám navzdory. Dříve než mohla naplno propuknout další válka, na šlechtice i dobrodruhy, bláhově se svářící daleko od tvrze, zaútočil silný oddíl příšer. Bojovníci padali pod jejich náporom jako mouchy, šlechtici, místo aby veleli, jen hleděli, jak si zachránit kůži. Ve chvíli, kdy se situace zdála být beznadějnou, však zasáhli ti, od kterých to nikdo nečekal. Družina Černomorů pod vedením zachmuřeného lorda Weretta

z Wolfensteinu, zatímco se zbytek šlechticů sobecky rval o svá pochybná práva a privilegia, nezapomněla na svůj prvořadý úkol a našla poslední útržek litanie. Potom stopovala vojsko příšer a v posledním okamžiku zasáhla, než mohli být pošetili šlechtici i jejich nebohé družiny zmasakrováni. Lord Werett odolal pokušení využít situace ve svůj prospěch a předal vládu Paladinovi, který oznámil, že přes noc zkompletuje a opraví roztrhanou litanii a nazítří se

vyrazí do finální bitvy s příšerami, která ukončí utrpení těžce zkoušené země. Po zbytek dne vládla slavnostní nálada, prováděl se průzkum terénu a sbírky na uprchlíky, kterých do stále ještě obležené tvrze proudilo víc a víc. Paladin dokonce na večer vyhlásil dýchánek, na nějž byli tentokrát pozváni všichni (ačkoliv skromná nabídka krmě mnohé zklamala). Další den ale ukrýval hroznou ránu.

Když se po závěrečném dopoledním tréninku jednotlivých cechů mělo pod vlajíci zástavami konečně sjednocených rodů vyrazit do vítězné bitvy, ukázalo se, že litanie byla ukradena! Jako zloděj byl rychle odhalen nepřítomný Bonhart Liszka, který se během krátkého období vlády de la Rochů a del'Caponů vyšvihl až na královského místodržícího. Celá výprava se jej vydala dostihnout a po těžké bitvě s obludami v kamenitém svahu jej skutečně dopadla, zbroceného krví, s potrhanou litanii v ruce. „Nefunguje!“ opakoval stále bláhový Bonhart, který myslel, že se stane hrdinou a zachráncem království. To, co začínalo jako triumfální pochod k vítězství, zhořklo v bezvýhodnou porážku. Výprava se vrátila zpět do tvrze a po chmurné večeri sestávající jen ze suchého chleba a čaje (posledních zásob, které zbývaly) ulehla ke spánku, pravděpodobně poslednímu. Ranní pohled na mapu ukazoval už jenom temnotu a hořící města. Tvrz byla v těsném obležení a z jejich oken již bylo možné zahlédnout nestvůry, pohybující se v bezprostřední blízkosti. I přes toto těsné obklíčení se však k posádce dostal dopis od tajemného poustevníka, kritizující nadutost a nebezpečné sobectví šlechty a vyzývající dobrodruhy, aby jeho autora navštívili – neboť litanie funguje, jenom nebyla správně použita!

Šlechtici odmítli dopisu, který je urážel, věnovat pozornost, ale pod setrvalým náporům útočících příšer postupně začali i se svými družinami z tvrze prchat. Podle Poustevníkových instrukcí se tedy vydali na dlouhou a těžkou cestu, vedoucí obtížným terénem, skrze území zamořené příšerami i jejich cynickými přísluhovači – nesmrtelnými celními úředníky a oportunistickými rytíři, co říkají „Ni!“. Nakonec všichni dobrodruzi dosáhli Poustevníka a objevili smysl litanie – její síla netkvěla ve svitku samotném, ani přímo ve slovech modlitby, ale v bratrství a jednotě těch, kdo ji měli číst. Tato jednota byla pak odměněna Boží přízní a porážkou zla. Dobrodruzi pochopili, že temnotě je třeba vzdorovat i v situaci, která se zdá beznadějná, a rovněž poznali, že spory mezi lidmi, často tak podobné nekonečným řetězům křivd a vendety mezi jejich šlechtici, je třeba řešit odpuštěním a milosrdenstvím – dokonalé pravdy a spravedlnosti se na tomto světě při nejlepší vůli často nelze dobrat a naše malicherné spory nestojí za to, aby se na nich tříštila svornost, která je zapotřebí na boj proti skutečnému zlu.

Úspěšně jsme dokončili šestnáctý farní tábor a sluší se poděkovat všem, kteří se na něm jakýmkoli způsobem podíleli, nebo jeho zdárný průběh umožnili – od poměrně hodných dětí, přes obětavě pracující vedoucí, všechny, kteří pomohli výrobou kostýmů, pečením dobrot, až ke všem, kteří na nás pamatovali v modlitbách. Děkujeme také za peněžité dary, díky kterým jsou naše akce finančně dostupnější všem rodinám. Zvláštní díky patří naší farnosti, která nám přispěla z Tříkrálové sbírky. Díky Bohu, díky vám a za rok zase!

Páka

■ ■ FARNÍ VÝLET DO ROUDNICE A DOKSAN

V sobotu 22. září 2018 jsme se vypravili na farní výlet do Roudnice nad Labem a nedalekého kláštera v Doksanech. Na cestu autobusem od fary se s námi vydali i oba naši kněží. Času po cestě využil otec Karel i k tomu, aby nám vyprávěl různé zajímavosti o Roudnici, kde také dříve působil. O její historii, o tom, že byla už ve 12. století biskupským městem, měla románský hrad a třetí nejstarší kamenný most v Čechách. Také vyprávěl o významných postavách roudnické historie, pražském biskupu Janu IV. z Dražic ze 14. století a Polyxeně z Pernštejna, později z Lobkovic, cílevědomé, zbožné a statečné ženě ze 16. století.

Mezitím náš autobus míjí památnou horu Říp a po chvíli parkujeme přímo pod augustiniánským klášterem. Na dohled od parkoviště je v barokní zdi rudný pramen vody vytékající z kláštera, od kterého se prý odvozuje název města.

Začínáme poutnický – v klášterním kostele Narození P. Marie mší svatou. K počtě Panny Marie také s mariánskou písní, na varhany hraje náš varhaník Jakub. Během mše sv. prohlížím vychýlenou levou stěnu presbytáře a porovnávám ji s vertikálou zavěšeného věčného světla. Vnímám genia loci tohoto místa.

Po mši svaté začíná prohlídka vzácných památek tohoto kláštera. Nejdříve se díváme v kostele na dvanáct obrazů pašijového cyklu saského malíře z počátku 16. století. Hans Hesse byl pozoruhodný malíř rané renesance. Obrazy mají ještě středověký styl malby i techniku, ale zajímavé renesanční realistické detaily. Po restaurování získaly znovu barevnost a živost. Prohlížíme mnoho detailů, například rezavého Jidáše ve žlutavém

rouchu, Malchuse se skoro useknutým uchem, Kaifáše v podobě Martina Luthera nebo středověký sarkofág, do kterého ukládají Krista z kříže. Pestré oblečení na obrazech, gesta i mimiku. Představte si, že tento velevzácný cyklus obrazů se našel na půdě lobkovické jízdrny!

Letmý pohled věnujeme ještě dalším dílům – Madoně roudnické od Mistra třeboňského na hlavním oltáři nebo slavnému votivnímu obrazu Jana Očka z Vlašimi, který byl malován pro kapli roudnického hradu. Oba dva zmíněné obrazy jsou zde jen v kopiích,

vzácné originály jsou v Národní galerii.

Naše prohlídka pokračuje prostorami gotického kláštera od sakristie přes kapitulní síň až do křížové chodby. Zasklené ambity mají poničené kružby už od doby husitské. Hlavním uměleckým dílem je zde freska v rohovém ambitu – Kristus ukřižovaný na vinném keři. Navazuje na raně křesťanské kříže, zobrazené jako stromy života. Tato freska je špatně čitelná, ale velmi vzácná.

Potom procházíme farou až do horní kaple, bývalé knihovny kláštera. Zde si prohlížíme ještě jednu vzácnou fresku se sv. Augustinem a Jeronýmem. Zde je návod pro naše knihovnice: Každý před vypůjčením knihy přinese jinou, ještě cennější. Při vrácení ji dostane zpět. (mniši si ji mezitím stihli opsat – a co autorská práva?)

Následuje přesun z augustiniánského probošství na roudnický hrad a zámek. Prohlídka zámku, kde ve 20. století sídlila i vojenská konzervatoř a nyní patří opět Lobkovicům, je rychlá. Mobiliář zde chybí, pouze kaple se štuky a barokními freskami se využívá pro svatby a je v dobrém stavu. Jinými slovy: 199+kk, celkem 365 oken – chtěli byste takový byt?

Sestupujeme do románského patra roudnického hradu z 12. století. Nejmonumentálněji působí čtyři částečně dochované bašty, které jsou nyní zazděny v útrokách zámku. Procházíme i hlavním hodovním sálem, ale ochutnávka lobkovických vín se nás netýká. Tak se rozcházíme po roudnických restauracích a ochutnáváme, co je nám libo.

Odpoledne odjíždí náš autobus do nedalekých Doksan, kde je velký areál kláštera premonstrátek, který má nejkrásnější románskou kryptu v Čechách. Klášter má dnes dva majitele a podle toho je jedna část chátrající a druhá opravená. Před barokní vstupní branou parkuje náš autobus ve chvíli, kdy už v kostele běží benefiční koncert na podporu řádových sester. Čeká nás zde i otec Adrián Zemek, který má dar krásně mluvit a provází nás po klášterních památkách. Z pětিলodní románské krypty se po koncertě přesouváme znovu do kostela, abychom si připomněli i to, že zde byla také vychovávána sv. Anežka Česká. Prohlížíme bohatou štukovou výzdobu, renovovaný hlavní oltář i jiné zajímavosti.

Posilnění duchovně i kulturně se do šesté hodiny večerní vracíme do Prahy.

Naďa

■ ■ ■ TÉMA – MINISTRANTI

Slovo „ministrant“ vzniklo z latinského „ministrare“. V češtině to znamená sloužit.

Ministrant je pak jednoduše „ten, kdo slouží“. Naše ministranty vidáme každou neděli pomáhat u oltáře, ale vlastně toho o nich moc nevíme. Proto jsme požádali o úvodní slovo otce Karla a dále vyzpovídali ministranty zkušené i ty začínající, abychom se s vámi mohli podělit o to, jak oni sami vnímají svoji službu Pánu Ježíši, v čem je obohacuje a co může přinášet všem, kteří o ministrantské službě zatím jen uvažují.

K čemu jsou u oltáře ministranti?

Aby tam měl kdo zlobit:-) Ale vážně. Ministranti pomáhají knězi při sloužení mše svaté. Kdo je při mši pozorný, jistě si toho všiml. Kněz má jen dvě ruce, a proto potřebuje pomocníky. Zároveň je ale tato služba velkým vyznamenáním a je to čest, být tak blízko oltáře. Na oltáři je Pán Ježíš a ten je nejdůležitější. Proto se nikdo, ani sám kněz, ani ministrant u oltáře nechce a nemůže předvádět.

Dříve se ministranti museli naučit latinské odpovědi, protože mše svatá se sloužila latinsky. To už dnes není potřeba. Přesto se pořád používají některé latinské názvy a je dobré, když je ministrant zná. Víte, co je to „lavabo“, „purifikatorium“, „navicula“, „korporál“, „pala“, „ciborium“? Ne že by to bez těchto termínů nešlo – také se dá říci třeba „ručníček“, ale není to tak hezké a ručníčky se používají při mši dva. Jedním si kněz utírá ruce, druhým čistí kalich. Nejsou zaměnitelné.

Ministrant musí hlavně chtít ministrovat, sloužit. To vyžaduje sebekontrolu, aby si u oltáře nehrál, neklátil se, ne bavil se s ostatními, a tak nerušil kněze i lidi v kostele v soustředění. Musí umět používat hlavu. Pan kardinál Vlk prý říkal, že ministrant nesmí skákat přes mřížku (tu u nás nemáme), nesmí si stoupat tam, kde už někdo stojí a ministranti se musí umět sejít po mši v sakristii:-) Protože jde o službu, je někdy potřeba umět se zapřít a jít ministrovat, i když se mi to zrovna nehodí, když vím, že by jinak žádný ministrant nebyl.

Od kolika let se může ministrovat?

Podle mé zkušenosti tak od 5 let. Ale je to různé. Já sám jsem začal ministrovat, když jsem šel do první třídy. Pan farář mě tehdy poprosil, jestli bych mu nepomohl. Jediný ministrant, který u nás byl, už dál ministrovat nechtěl. Souhlasil jsem, ale nechtěl jsem si obléknout to zvláštní oblečení, protože jsem se styděl. Pan farář to tak nechal, ale asi za tři týdny se mu povedlo mě přemluvit. Ministrování pro mě bylo nakonec samozřejmostí. Když jsem odešel po gymnáziu do Prahy studovat, našel jsem si kostel, kde můj bývalý pan farář právě působil a tam jsem opět ministroval. Měl jsem pana faráře Miroslava Vágnera moc rád. Myslím, že jeho dobrý příklad na mě zapůsobil a ovlivnil tak moje rozhodnutí být knězem. I dnes si často vzpomenu, jak jsem mu kdysi pomáhal u oltáře.

Zajímavá a legrační „náhoda“ byla, že jsem po vysvěcení na kněze začal působit v kostele, kde jsem kdysi během studií v Praze ministroval – u svaté Voršily na Národní třídě.

Rád bych poděkoval našim ministrantům za jejich službu a ochotu.

Během mého působení ve Strašnicích se mi zatím stalo asi třikrát, že na mši svaté nebyl žádný ministrant. To je skvělé skóre. Přesto bych přivítal nové a ochotné kluky do naší skupiny ministrantů.

Otec Karel

Ministrování je především služba, což je zřejmé již z původního latinského slova „ministro“ – příslužovat. Při mši sv. to ale nejsme v první řadě my, kdo slouží. Mše tajemným způsobem zpřítomňuje událost na Kalvárii. Je to Ježíš, který první prokazuje svou službu nám, když se za nás vydává na smrt na kříži. Na oltáři se tato oběť zpřítomňuje (nekrvavým způsobem). Duch svatý proměňuje chléb a víno a na oltáři je mezi námi živý Ježíš, v oslaveném těle. A jako kdysi k němu přicházely děti, nebo je přiváděli rodiče, tak přicházejí i dnes. Vnímám to jako malý zázrak a jako odpověď na Boží povolání, když přijde nějaká čistá dětská duše a hlásí se do služby. Někomu se třeba líbí fakule (dlouhé velké svíce), někoho přivede starší bratr atd.

Podstatné je, aby ministrant dorůstal v osobním vztahu k tomu tajemství, které se na oltáři odehrává. Aby dokázal přinášet Ježíšovi své díky za vše dobré a aby mu také dokázal odevzdávat své slabosti, zkrátka aby jeho služba byla prostorem k prohlubování jeho prožívání mše, jeho vztahu ke Kristu. Kdy jít pro pokladnu a kdy podržet lavabo (ručníček) i další věci ho rádi postupně naučíme. Zažil jsem i tři či čtyřletého ministranta, který pozorně sledoval, co jeho táta dělá. Myslím, že to je nejlepší způsob, jak se ministrování naučit. Jen je třeba, aby ministrant dorostl do oblečení, které máme.

Když jsem se já poprvé ocitl u oltáře, neuměl jsem nic. Bylo to v Třeboni, kde jsem byl na vojně. Když jsem přišel v uniformě do kostela přede mší svatou, oslovil mě místní farník Pavel, abych s ním šel raději ministrovat, abych neměl problémy s nadřízenými – psal se rok 1984. Protože jsem si všiml, že se mé uniformy někteří lidé lekají, poslechl jsem a šel ji schovat pod superpelici a sukni. Co mi ministrování dává? Člověk v těsné blízkosti u oltáře má nějak menší šanci být při mši rušen a rozptylován. Bonusem je vědomí Ježíšovy blízkosti. Ale také pocit užitečnosti, až vlastní důležitosti: služba knězi, podávání Těla Kristova, žehnání dětem...

Co je na ministrování nejtěžší? Bylo by smutné, kdyby ministrant svou službu bral jako rutinu, bez osobního vztahu k Ježíši. Asi bychom měli dbát na to, abychom náš vztah udržovali a prohlubovali modlitbou, zpovědí, přijímáním Ježíše. Také bychom se měli snažit být připraveni na úkoly, které máme vykonat a být upraveni. My všichni ministranti jsme zde proto, abychom pomáhali knězi (který se v nouzi bez nás i obejde). V posledku jde ale o službu Ježíši, jehož kněz zastupuje a také o službu, z níž mají prospěch všichni přítomní věřící. Jde tedy o to, abychom v knězi viděli Ježíše, kterému smíme pomáhat při jeho nejdůležitější činnosti, kdy celé farnosti zprostředkuje Boží život, hlásáním Božího slova a skrze Eucharistii. Ale každý ministrant by měl mít i postoj služby vůči ostatním ministrantům a pomáhat těm nejmenším a méně zkušeným s tím, co on sám už dávno umí.

Jiří Hrdý

Co to znamená ministrovat, tedy sloužit, to asi každý ví. Je to přísluhování při mši svatě v těsném kontaktu s Pánem Ježíšem, služba radostná, obohacující i odpovědná. Kněz sloužící mši svatou, ale i věřící v kostele vidí rádi, když je ministrantů u oltáře hodně. Je to radostný pohled a ve strašnické farnosti můžeme být spokojeni, vždyť máme přes třicet ministrantů od těch nejmenších, až po ty důchodového věku. Ale i nedostatek ministrantů může přinést něco pozitivního. Na přelomu čtyřicátých a padesátých let sloužil ve Strašnicích pater František Hybner, člověk dobrotivý a veselý. Byl výborným kazatelem, ale jeho kázání se nelíbila církevnímu tajemníkovi, a tak byl „odejit“ mimo Prahu. Když sloužil v Kynšperku nad Ohří, navštívili jsme ho s rodinou. Po mši svatě byly křtiny a pater Hybner neměl, kdo by mu přísluhoval. Řekl tedy mým synům, ať se obléknou do ministrantského a pomohou mu. To bylo v roce 1978. Po návratu do Strašnic se kluci v neděli hnali rovnou do sakristie obléknout si ministrantské šaty, Lukášovi bylo devět a Matoušovi pět let. Pater Marian mi řekl „To je hezké, že budu mít ministranty, ale oni nemohou číst čtení, tak budeš číst ty.“ To bylo před čtyřiceti lety, a tak to trvá dodnes.

Karel Duchek

Ministrování je především služba u oltáře, kdy při jednotlivých částech mše svatě ministrant asistuje knězi. Ministrování je ale také spoluvytváření slavnostního společenství u oltáře. Úkoly, kterými ministrant přispívá k důstojnému a slavnostnímu průběhu mše svaté, se odvíjí od toho, jestli se jedná o „klasickou“ mši nebo slavnost, případně jestli je součástí i udělování svátostí. Mezi ty základní patří: chůze v průvodu při příchodu k oltáři a odchodu od něj, držení Misálu, případně otáčení stran během modlitby, čtení, přímluvy, příprava obětního stolu, manipulace s konvičkami, přenos kovové pokladny, zvonění, držení patény, držení lodičky s kadidlem, práce s kadidelnicí. Při slavnostech a udělování svátostí je paleta činností ministranta ještě pestřejší.

Ministrant se v první řadě musí u oltáře chovat důstojně. Jednotlivé „funkce“ se naučí velice rychle, pokud chodí pravidelně ministrovat. Věk není nijak pevně stanoven, ale je důležité, aby se ministrant dokázal soustředit a nerozptyloval se. Proto by začínající ministrant měl být už školák.

Já sám pocházím z menšího města Ostrov (dříve Ostrov nad Ohří) u Karlových Varů a jsem v pořadí čtvrtý ze šesti dětí. Naše rodina chodila pravidelně do kostela nejenom v neděli, ale i ve všední dny. A protože starší bratři cca od 6 let ministrovali, ještě mi nebylo ani 6 let, když mě „vzali“ také mezi sebe k oltáři. Takže u oltáře už sloužím cca 45 let.

Ministrování mi dává hlubší prožitek mše svaté, protože můžu být úplně nejbliž u oltáře a mám tak všechno „z první ruky“. A taky jsem velmi rád, že mohu prokázat alespoň nepatrnou službu u oltáře.

Musím ale přiznat, že mi vadí jedna věc, a to jsou rušivé elementy, např. vyzvánění mobilů, pozdě příchozí, kteří se často ještě domáhají získání místa v lavici, rodiče, kteří nezvládají své děti a mnohdy jsou dětmi ovládnuti, korzující jedinci během mše atd. Když je člověk v lavici, tak je jaksi „pohlčen“ davem a toto rušení asi tolik nevnímá, ale když je potom „na druhé straně“ a přítomné vnímá jako celek, tak zcela markantně zaznamená každý rušivý okamžik.

Co je na ministrování nejtěžší? Ministrování je radost.

Karel Kamarád

V ministrování jde hlavně o službu Bohu při slavení jeho oběti a dále o službu celé farnosti. Ministrant nemusí splňovat žádné složité požadavky na to, co umět má nebo nemá. Jde hlavně o to, že chce. Že chce sloužit Bohu, že se chce přímo podílet na mši svaté, že se chce též učit novým věcem. K ministrování mě přivedl můj táta, za což jsem mu vděčný, protože si vážím toho, že můžu ministrantem být. Ministruji od útlého věku, myslím, že od nějaké první, druhé třídy. Ministrování mi dává hlavně onen dobrý pocit z toho, že můžu být přímou součástí mše svaté, dává mi též radost z vykonávané funkce a přináší také náhled do zákulisí veškerého dění při mši svaté.

Nejtěžší na ministrování? To je těžká otázka... Pro mě osobně je asi těžké ve chvílích, kdy nešlape vše tak, jak by mělo, udělat vše tak, aby si nikdo ničeho nevšiml. Občas je těžké napravit všechny nedostatky bez povšimnutí lidu... A pak je asi nejtěžší při mších, které jsou náročné na organizaci (nejvíce asi Velikonoce, zejména Bílá sobota), na nic nezapomenout, sledovat, co po čem následuje a tak dále. Každopádně je ministrování radost a žádná úskalí vlastně nepřináší.

Martin Kamarád

Byl jsem pokřtěn teprve před rokem a čtvrt. Na mši svaté jsem si vždycky říkal, že ministrování je pro nějaké vybrané lidi, a to já přece nejsem. Tak jsem alespoň při mši svaté nosil dary. I tak mě stále lákalo být k oltáři blíž, než „jen“ v lavici. Po čase jsem se osmělil a požádal pana faráře, jestli bych i já nemohl ministrovat. Překvapilo mě, když s úsměvem souhlasil. Vlastně neumím přesně říct, proč ministrovat chci. Určitě ale cítím, že jsem blíž k Pánu Bohu. A to je pro mě důležité. Také mi připadá, že trochu pomůžu panu faráři, kterého mám moc rád. Říkám si, že když nepomůžu já, bude muset někdo jiný a to nechci. Hned napoprvé mě překvapilo, kolik věcí se musí ministrant naučit. Jsem rád, že velcí ministranti mi pomáhají a učí mě, co mám u oltáře dělat. Nejraději pomáhám s konvičkami. Zvláštní radost mám, když ministrujeme spolu s tatkou. Těším se, že až budu velký, budu také mít čtení jako on.

Šimon, 9 let

Na ministrování nic těžkého nevidím, všechno je easy, *prozdil své dojmy ze služby u obětního stolu také osmiletý ministrant Jenda, který začal ministrovat už ve svých šesti letech. Do všeho se vrhá po hlavě, a tak i touha vyzkoušet si službu u oltáře byla záhy naplněna:* Když mě napadlo, *vypráví Jenda,* že bych si chtěl ministrování vyzkoušet, šel jsem po mši z kavárničky rovnou do sakristie poprosit pana faráře, jestli bych si to mohl zkusit. A on řekl: „Tak příště přijď.“ A další neděli už jsem ministroval. Ministrování mi přináší štěstí. Jako že vždycky, když ministruju, tak se pak stane něco šťastného. Jednou jsem jel z kostela a pod sedačkou v metru jsem našel dvoustovku. A jindy jsem den po ministrování šel s babičkou z nákupu a našel jsem na zemi stovku. Ale dějou se i jiný šťastný věci: můžu se koukat na telku, rodiče jsou na mě hodný a ve škole máme nového hodného pana učitele. Co obnáší moje služba? Panu faráři umývám ruce a držím svíčky při proměňování. Dospělí chlapi nebo pan farář mi vždycky řeknou, co mám dělat. Někdy také zvoním na začátku mše a nosím kasu nebo konvičky, které se přinášejí k oltáři jako dary. Přes léto ministruju u babičky ve Střížově v kostele sv. Bartoloměje. Tam mě ministrovat hodně baví, protože je tam hrozně moc práce jen pro mě. Třeba při umývání rukou je to složitý: musím panu faráři

umýt ruce a pak mu je hned osušit. Často jsem tam jediný ministrant. Někdy se mnou jde ministrovat i mladší brácha, ale ten tam pořád žvaní. V kostele v Praze umývám ruce, nic jiného nedělám. Pak už jsem tam jen na okrasu.

Jenda, 8 let

Jmenuji se František, je mi 10 let a jsem jeden z ministrantů. Ve škole chodím do páté třídy a s ministrováním jsem začal, když jsem nastoupil do 1. třídy. Taťka mi nabídl, že už mám věk, abych zkusil ministrovat. Tak jsem to chtěl zkusit. Začátek není vždy jednoduchý, ale vše jsem s Boží pomocí zvládl. Asi nejčastější mojí funkcí jako ministranta je patena. Patena je ten tácek, který vám držím při svatém přijímání pod bradou. Co je na ministrování nejtěžší? Řekl bych, že vydržet dlouho stát. Ministrování mě moc baví. Nejlépe se u oltáře a v sakristii cítím, když je tam s námi ministranty Jiří.

Jak jistě víte, neminstrojuj sám, ale je nás u oltáře víc kluků a dospělých pánů různého věku a různé výšky. Po pravdě nevím, kolik nás všech ministrantů ve Strašnicích je, ale s těmi, s kterými se znám, jsem dobrý kamarád. Vše, co o ministrování vím, mě naučil náš kostelník Jiří. Je moc milý a hodný. Kdyby chtěl někdo jiný začít ministrovat, Jiří ho určitě taky všechno naučí. Novým ministrantům rád pomůžu i já.

František S.

Možná jste během června v Katolickém týdeníku postřehli inzerát určený všem lidem dobré vůle, prostřednictvím kterého vybízel za ČBK biskup Tomáš Holub spolu s Konferencemi představených mužských a ženských řeholí k nákupu co největšího množství titulů z produkce Karmelitánského nakladatelství.

Karmelitánské nakladatelství je pro mnohé z nás synonymem křesťanské literatury, ačkoliv rozpětí jeho publikační činnosti je široké a sahá od beletrie a encyklopedií přes dětskou literaturu, pedagogické a psychologické tituly až po metodické studijní pomůcky a zpěvníky. Na trhu působí již bezmála třicet let, od roku 1991. Nejoblíbenější edice jako je *Orientace*, *Malý duchovní život*, *Osudy* nebo *Katecheze do kapsy* pravidelně plní regály i naší farní knihovny a naší široké nabídky křesťanské literatury s povděkem využívají čtenáři z naší farnosti i širšího okolí.

Velký dík proto patří našemu otci Karlovi, díky kterému se farnost mohla výběrem a nákupem knih zapojit do snahy o odvrácení kritické ekonomické situace, ve které se nakladatelství v posledních měsících ocitlo. Jsme rádi, že jsme mohli podpořit dobrou věc a za příznivé ceny zakoupit nové tituly, které nabízejí duchovní posilu všem, od nejmladších čtenářů až po ty nejsečtější.

Na děti tak od prázdnin čeká ve farní knihovně nová napínavá kniha oblíbené autorky Zuzany Holasové **Strašidelné město (O světle a temnotách)**. Nejen mládeži pak nabízíme hned několik zajímavých publikací: pojednání o emocionalitě a duchovním životě v knize **Svět citů** P. Józefa Augustyna, odpovědi na naléhavé otázky na prahu dospělosti v knize **Tobě, který žízniš** katechetky francouzského lycea Françoise Lemairové a jáhna s těžkým tělesným postižením Jacquese Lebretona nebo moderní parafrázi příběhu o doktoru Faustovi z pohledu dospívající dívky v knize **Život na prodej** z pera anglické spisovatelky Margaret McAllisterové. Kniha **Šedesátka není hřích** autora Nevilla Smithe, anglikánského kněze nyní na odpočinku, je plná zemitých a užitečných rad pro začínající seniory. Poučným a zábavným způsobem na základě vlastních zkušeností z práce v nemocnici a současně člověka v seniorském věku předkládá autor pozitivní pohled na stárnutí.

Pro všechny, kteří touží po opoře v duchovním životě, nabízíme z nových přírůstků knihy **Růst v modlitbě** Guida Stinissena, **Pod ochranou škapulíře** nebo **Duchovní boj** Jerzyho Zielińského či **Prodlévání před Bohem** Waltraudy Herbstrithové. Průvodce temnou nocí a vyprahlým obdobím víry lze nalézt v knihách **Noc je mým světlem** Wilfrida Stinissena a **Nocí duše ke svobodě** Geralda G. Maye, které se úspěšně pokouší přiblížit dnešním čtenářům, co znamená a jaké ovoce přináší *noc duše* a proč je tato duchovní krize tak významná pro další růst člověka. Každého čtenáře procházejícího tímto nesnadným obdobím knihy upokojí, že temná noc je nevyhnutelnou etapou na cestě k Bohu spojená s očistováním, mnohdy utrpením, nejistotou a hledáním, ale také nacházením hlubšího vztahu k Bohu a nové svobody k sobě i ke všemu stvořenému.

Naše knihovna nezapomíná ani na „hledající“ a na všechny, kteří touží četbou prohlubovat a upevňovat kořeny své víry. **Život pod vládou Kristovou**, zřejmě nejúspěšnější kniha Raniera Cantalamessi, může sloužit jako vodítko pro osvěžení základních pilířů křesťanské víry, či jako pomůcka pro duchovní cvičení i četbu jednotlivců, neboť poskytuje

životodárnou syntézu pravd víry, postavenou především na Božím slově. Neotřelý pohled na blahoslavenství přináší kniha **Blahoslavenství jako lék**. Autor, otec Marie-Dominique Philippe, chápe každé blahoslavenství jednak jako ovoce Ducha svatého, jednak jako účinný lék na typické nemoci dnešní doby, který nám umožní zorientovat se v nabídkách současného světa a obnovit směr, kudy vede cesta k cíli. Jedině Ježíš Kristus nám může a chce dát „pravé štěstí“.

Kdo se rád inspiruje skrze životní příběhy (nejen) svatých, ten jistě uvítá některou z nových knih životních osudů. **V krvi je život**, kniha Benjamina Boissona je neobyčejným svědectvím o neobvyklé cestě autora, vedoucí od zázračného uzdravení z leukémie až k povolání ke kněžství. Kniha si získává čtenáře svou přímočarostí, zemitostí i smyslem pro humor. Plastický obraz temperamentního a vtipného člověka před čtenáři ožívá v knize Paula Türkse **Filip Neri, nakažlivá radost**. Současníci Filipa Neriho na něm milovali to, co fascinuje i nás: byl nekonvenční, veselý a velmi komunikativní. Především však dokázal neotřelým a přitažlivým způsobem přivádět lidi k víře. Životní příběh Jana Křtitele popularizuje ve své knize **Hrom udeřil potřetí** známý polský autor Jan Dobraczyński. Pečlivě zachoval zeměpisné i biblické reálie, svým vypravěčským uměním dal ovšem postavě svatého Jana vystoupit živě z kulis dějin. I kniha posledních rozhovorů s Terezií z Lisieux s názvem **Vstupuji do života** nám přibližuje odpověď na otázku, jak je to vlastně s lidmi, které církev považuje za svaté. Povídají vtipy, když mají veselou náladu? Bojují s chmurami, když se stmívá? Jsou srovnatelní s ostatními ve všech běžných věcech, které přináší život nebo plují kdesi v oblacích? Závěr života Terezie od Dítěte Ježíše nám odhalí, že tato světička byla člověkem možná až „jaksi moc“. Malá Terezie nás tak může dovést k tomu podstatnému v našem životě, neboť si budeme muset položit otázku: „V čem spočívá svatost.“

Aby bylo naše dnešní knižní okénko úplně, nesmí chybět pozdrav přímo z Karmelitánského nakladatelství, na jehož adresu jsme vznesli zvědavou otázku, nakolik byla „letní záchranná akce“ úspěšná. Odpovědi se nám dostalo přímo od vedoucího redaktora a našeho farníka, Pavla Mareše.

„Děkujeme farnosti i jednotlivým farníkům za podporu a nákup řady knížek během prázdnin. Karmelitánské nakladatelství dělá vše pro to, aby i nadále vydávalo skvělé knížky a zároveň aby bylo v co nejlepší ekonomické kondici. V měsíci říjnu se můžete těšit například na novou knížku od Vojtěcha Kodeta, na předvánoční trh pak dorazí rozhovor Tomáše Kutily s paterem Josefem Suchárem z Neratova nebo vánoční pohádka Cesta tří králů Oldřicha Seluckého.

Ještě jednou díky za vaši přízeň. Vděčně a srdečně Pavel Mareš, vedoucí redaktor KNA a strašnický farník.“

Ještě jednou děkujeme otci Karlovi za možnost podpory Karmelitánského nakladatelství i pravidelné doplňování knižního fondu, Pavlu Marešovi pak za dobré zprávy a Karmelitánskému nakladatelství přejeme mnoho pilných čtenářů a autorů křesťanských „bestsellerů“.

Za všechny knihovnice, Katka Zýmová

Milé děti,

o prázdninách jsme s naší rodinou a přáteli navštívili krokodýlí zoo v Protivíně. Krokodýli jsou krásní, ale nebezpeční dravci. Při prohlídce jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí a doma jsme hned začali pátrat po dalších.

Krokodýl v překladu znamená „ještěrka řeky Nil“. Tato ještěrka na první pohled vypadá, že se snad nikdy nehne ze své bažiny či řeky, ale... V severní Austrálii pokusně přemístili vrtulníkem tři krokodýly 400 km od jejich domoviny. Za tři týdny byli zpátky. Této schopnosti se říká „homing“. Podobně se umí odkudkoli vrátit zpátky domů poštovní holubi.

Malí krokodýli se líhnou z vajíček během jedné noci. Když jsou vajíčka hodně zahřívána, nad 32 °C, rodí se spíš samečkové, když méně, pod 31 °C, tak spíš samičky. Maminka mláďatům pomáhá vylézt z hnízda a v tlamě je přenáší do vody. Mláďatům, kterým se nedaří vyklubat se z vajíčka, nakousne velmi jemně skořáčku. Malí krokodýlci už od narození plavou a sami se živí, ale maminky si je hlídají až do jednoho roku života. U kajmanů brýlových ve Venezuele se prý mláďata sdružují do tzv. školek, kde je chrání jedna ze samic.

Krokodýli jsou také nejhalasnější ze všech plazů. Začínají spolu komunikovat ještě před tím, než se vylíhnou. Potom hned volají matku a jejich volání rozpoznají i ostatní dospělí. Svými zvuky upozorňují mladé jedince na nebezpečí nebo je svolávají k ulovené potravě.

Nejhlučnější jsou američtí aligátoři, vrčením a syčením zastrašují predátory útočící na mláďata nebo na vajíčka.

Krokodýli se dožívají až 80 let. Rostou po celý život, největší jedinci bývají nejstarší. Věk se určuje letokruhy v kostech, které se tvoří střídáním období sucha dešťů.

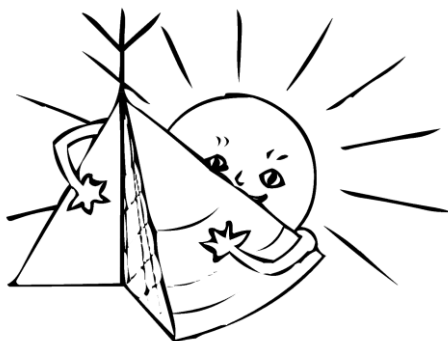
Není divu, že krokodýli byli v dávných dobách opředeni mýty a pověstmi. Zdánliví predátoři nám mohou být v mnohém vzorem i dnes.

„Homing“ bychom měli mít všichni, nastavený na Pána Boha, abychom se k Němu mohli odkudkoli a kdykoli vracet, i když je to někdy hodně těžké.

Mít se rádi, pomáhat si, bránit mladší a slabé, vážit si své rodiny, maminky, tatínka i všech příbuzných a kamarádů. Povídat si a být spolu veselí a šťastní.

A po celý život růst. Ne až do nebe, ale pro Nebe, pro Boží království.

Jak radí papež František: „Žijme jako správní křesťané, aby se nás ostatní ptali, proč tak žijeme“.

Těšte se, my se na vás těšíme! Anička a všichni vedoucí

■ ■ PŘÁVĚ VYCHÁZÍ...

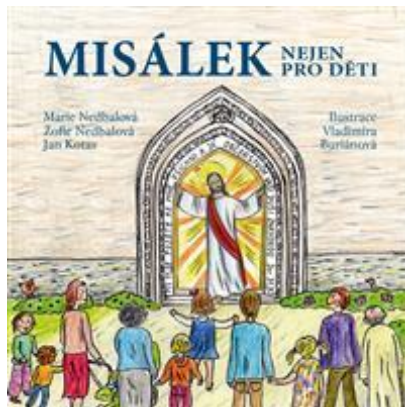
Misálek nejen pro děti

Připravili Marie a Žofie Nedbalovy a P. Jan Kotas.

Misálek je o tom, co se děje v kostele při mši svaté. Skládá se ze dvou knížek. Je určený nejen dětem a jejich rodičům, ale i všem, kteří mši svaté chtějí lépe porozumět.

První z nich je ilustrovaný průvodce mši svatou a druhá obsahuje otázky a odpovědi k jednotlivým částem a úkonům mše svaté. Proč chodit do kostela? Proč zrovna v neděli? Co se stane, když přijdu do kostela pozdě? K čemu jsou liturgické barvy – nestačil by knězi jen jeden univerzální ornát? Proč při evangeliu stojíme? Kdo vybírá čtení pro bohoslužbu slova? Co vyjadřuje znamení kříže? Z čeho se vyrábějí hostie? Kde v Bibli najdeme Ježíšova slova, která zní při proměňování? Proč má kněz při modlitbě Otčenáš zvednuté ruce? Co znamená slovo amen...

<http://www.tridistri.cz/misaleknejenprodeti?ItemIdx=7>

Liturgické sešitky C

S nadcházejícím novým liturgickým rokem C budeme opět hromadně objednávat pro nové zájemce liturgické sešitky na každou neděli spolu se šanonem.

- www.apha.cz/liturgie-pro-deti
- www.liturgieprodeti.cz/sanony-na-sesitky/

Misálek (199,-kč) i **Liturgické sešitky** (3,-kč/ks) a **šanon** (60,-kč) si můžete prohlédnout buď na internetu nebo v sakristii, kde si vše můžete objednat a předem zaplatit nejpozději do konce října. Všechno objednáme a přivezeme najednou. K vyzvednutí pak bude od neděle 11. listopadu.

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Misijní jarmark – Děti pomáhají dětem

Proběhne **v neděli 14. října**. Projekt, do kterého se zapojují děti. Svými výrobky, které se za dobrovolný příspěvek nabídnou na jarmarku, mohou pomoci našim dvěma sponzorovaným dětem z Adopce na dálku, třináctileté ugandské holčičce Jane Nalweyisio a nově šestiletému indickému chlapci Fernandu Kristonaovi.

Děti, určitě se budou líbit přáníčka, svícný, keramika, cokoli, co rádi vyrábíte pro radost druhým. A můžete tím pomoci! Do soboty 13. října přineste své výrobky na faru a v neděli nám přijďte pomoci do sálu prodávat. Těšíme se na vás.

■ **Modlitba růžence světla**

V úterý 16. října od 17.00 v kostele. Děti si doma nakreslí obrázek jednoho z tajemství růžence světla, které by se v kostele spolu s ostatními rády pomodlily. Všechny obrázky pak vzadu v kostele vystavíme.

■ **Podzimní prázdniny**

Zveme děti na podzimní prázdniny ve dnech **27. - 30. října**. Jedeme na staré známé místo za novými zážitky, do Klokot.

Těšte se, my se na vás těšíme! Přihláška ke stažení na webu.

Anička a všichni vedoucí

■ **Adventní věnečky**

V sobotu 1. prosince mezi 10. a 12. hodinou budeme zdobit na faře v učebně adventní věnečky. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, slaměnky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu dalších zajímavých nápadů. Zatím sušte a sbírejte v lese všechno, co by se na věnečkách v adventu mohlo líbit. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že i letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. Druhý den, na první adventní neděli, se budou v kostele světit.

■ **Mikulášská nadílka**

Ve středu 5. prosince od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás těší Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky.

■ **Výtvarná soutěž „Vánoce očima dětí“**

Každoroční akce kláštera Bosých karmelitánů u Pražského Jezulátka, kteří tuto soutěž pořádají pro nejmenší umělce, aby dostali příležitost kreativním způsobem vyjádřit své představy o Ježíšově narození, které je trvale platným poselstvím o Božím příklonu k člověku. Uzávěrka bude pravděpodobně **v neděli 16. prosince**. Úkolem je zobrazit na čtvrtku formátu A4 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii. Výtvarné práce odešleme hromadně za naši farnost. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ **Tříkrálová sbírka**

Naše farnost se letos opět zapojí, připravte si koruny a pláště, více informací v adventním zpravodaji.

■ **Jarní prázdniny na faře v Rokytnici nad Jizerou**

Zveme děti a rodiny na jarní prázdniny v termínu **16. 2. – 23. 2. 2019**. Příkladný rok pojedeme do Rokytnice nad Jizerou. Těšíme se na vás! Přihláška ke stažení na webu.

Anička a všichni vedoucí

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Setkávání mládeže	středa po mši svaté v 18.45 v klubovně fary	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	Středa	16.45 – 17.45
	Neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Pamatujme, odkud si nás Pán vyvolil

Celník Matouš byl zkažený člověk, který za peníze zrazoval svou vlast. Byl zrádcem svého lidu, nejhorší ze všech. Někdo by si mohl pomyslet, řekl papež v kázání z Domu sv. Marty, že Ježíš při volbě spolupracovníků nemá zrovna dobrý vkus, protože kromě Matouše si vybral ještě mnohé další ze zcela nejzoufalejších míst. Řeč je o Samaritance a dalších hříšnicích, které ustanovil apoštoly.

„A posléze, v životě církve, bylo tolik křesťanů a světců, které si vybral z té největší nízkosti. Toto vědomí bychom si my, křesťané, měli uchovávat. Vědomí toho, odkud jsem byl vyvolen, abych se stal křesťanem, by mělo trvat celý život, zůstávat v nás a upamatovávat nás na naše hříchy. Uchovejme si paměť na to, že Pán se smíloval nad mými hříchy a zvolil mne za křesťana, apoštola.“ ...

Proto je důležité uchovat si vzpomínku na svůj původ, podotkl František. Tato paměť má doprovázet život každého apoštola a křesťana. Namísto toho, abychom si hleděli sami sebe, nás to stále táhne k druhým, jejich hříchům a pomlouvání. Tento návyk nám škodí. Je lépe obviňovat sami sebe, doporučil papež, a připomenout si, odkud nás Pán vybral a dovedl až sem. **Když Pán volí, činí tak kvůli něčemu velikému, pokračoval papež. Být křesťanem je totiž něco krásného a velkého.**

Z kázání papeže Františka z Domu sv. Marty
radiovaticana.cz

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz